

La Renovació Pedagògica a Catalunya

Els canvis en l'educació

L'educació va constituir una gran esperança durant el primer terç del segle XX. Es confiava en el seu paper de regeneració i vehicle de canvi per resoldre les desigualtats socials.

A Catalunya , la renovació pedagògica arribà amb la creació de les primeres escoles adscrites al moviment de l'Escola Nova. Les seves idees situaven els infants i els joves en el centre del sistema educatiu i propugnaven la vida a la natura, la preocupació per la salut i el contacte necessari entre l'alumnat i el món que els envoltava.

Aquesta tendència va veure's confirmada per l'acció educativa i cultural de la Mancomunitat de Catalunya (1914-1923), iniciativa que van ser continuada i millorada per la Generalitat de Catalunya durant la Segona República (1931-1939), amb la idea de construir un poble a través de l'educació i la cultura.

L'Institut Nacional de 2a Ensenyança "Salmeron"

La República, en un intent seriós de potenciar l'ensenyament públic, va crear l'any 1933 tretze nous instituts, dels quals cinc a Catalunya, un d'ells l'Institut Salmeron. Per primera vegada s'establí la coeducació, es potenciaven noves didàctiques i es procurava una convivència més liberal.

La Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat dirigia la mateixa política amb centres modèlics, oficials (Institut Escola, Escola del Mar, Escola del Bosc) i privats (Escola Blanquerna).

L'Institut Nicolás Salmerón va ser fundat durant la II República, tenia la seva seu en una torre del carrer Muntaner. El primer director va ser José de la Puente Larios, el dos últims, ja durant la Guerra Civil, els professors Nicol i Heredero, amb el nomenament de Comissaris-directors.

El règim franquista va depurar bona part del professorat de l'institut una vegada acabada la guerra civil.